

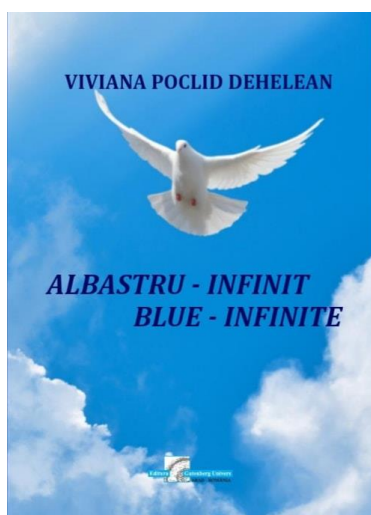
Metafora luminii

Viviana Poclid Dehelean, *Albastru-Infinit / Blue-Infinite*, Prefață la versiunea în limba engleză de Ioana Nistor, Arad, Editura Gutenberg Univers, 2019, 189 p.

Prof. Vasile MAN

Universitatea de Vest „Vasile Goldiș”, Arad

E-mail: vasileman7@yahoo.com

Volumul de poeme *Albastru-Infinit / Blue-Infinite*, al poetei Viviana Poclid Dehelean este o metaforă a luminii, o revelație a veșniciei luminii în frumusețea dragostei, iar simbolul zborului alb de pe copertă este un excelsior al creației lirice.

Pentru poetă, poezia este frumusețea sufletească ascunsă într-o lacrimă de lumină.

La fiecare nouă lectură, imaginile lirice ale poemelor sale își amplifică sensul. Miracolul îl constituie harul poetei, pentru care „Lumina”, „Lacrimile” și „Credința” cuprind întreg universul sufletesc al vieții. Vocația lirică a Vivianei Poclid Dehelean aparține unui destin al Marii Poezii.

Motivul luminii din poemele sale exprimă frumusețea unor „dimineți eterne” ale vieții, iar „lumina razelor de soare / să-ți mângâie pleoapele-amorțite / din visul trecător.” (*O minune...viață...*)

Alteori, sugerând lipsa luminii, „Umbrele ne scriu cuvinte” (*Cuvinte*), dar existența umană își caută prin lumină, veșnicia: „cu fiecare zi în care / ne-ndreptăm spre / casa din soare, / din străfundul ființei urmașilor.” (*Noi*).

Lumina salvează frumusețea cuvintelor, „Îmbrăcând cuvintele / cu sunete spre nesfârșit, / spre lumină.” (*Mântuire*). Miracolul luminii este interpretat de poetă prin adevărate perle ale stilului său, când spune: „În suflet – / miresme de / mărgăritare, / În privire – / o pată de cer / albăstriu.” (*Momente*). Poeta ne transmite bucuria sufletească prin „mirifica trăire a zorilor” (*Nori*), chiar dacă uneori vedem „umbrele eterne” ale vieții.

Prezența luminii în poemele din *Albastru-Infinit* ne oferă imagini de mare frumusețe lirică: „Pășind alene / pe-un șirag / de amintiri / revărsate-n / oceanul de / gânduri, // Într-o zi / vom întrezări / lumina de la / capătul lumii. // Vom fi împliniți!” (*Pași spre lumină*); „Gândul se scaldă-n lumină, / devenind o făptură invizibilă, / creează flori de piatră / călite în focul rece al / coincidenței imaginărilor.” (*Anotimp colorat*); „Umbre prin lumină / îți desenez cu gândul...” (*Măști*); „Lumina va fi călăuză / în raza difuză / spre valuri de mătase // printre firele arse / ale unei clipe din viața / începutului de lume...” (*Cântec de dor*); „Vreau s-alerg printre jocuri de umbre și lumini, / s-ating nemărginitul razelor de soare / în zori de mai, / când cerul deasupra-mi se deschide / într-un tremur dulce de nori.” (*Zori de mai*); „Printre jocuri ne găsim cuvinte / purtate în zbor de aleanuri / și aripi ne cresc în mijlocul inimii / când gândul se scaldă-n / lumina copilăriei / din sâmburele zumzetului vieții.” (*Lumina copilăriei*); „Lumini de curcubeu își scutură / aripile amintirii peste noi / și nostalgia unei clipe / trăiește în contemplarea unui vis...” (*Lumini de curcubeu...*).

După miracolul luminii, trăit în poemele din *Albastru-Infinit*, Viviana Poclid Dehelean surprinde, în creația sa lirică, prin realizarea unui portret al vieții, desenat cu lumină și cu lacrimi. Din lumini și umbre ale vieții se naște trăirea profundă și frumusețea lirică a poemelor sale.

Poeta dedică: MAMEI, cu dragoste infinită, volumul său de poezii *Albastru-Infinit*, din care cităm: „Cu brațele-i blânde / ne poartă / într-un leagăn / spre raze de lumină. // Neconținut, / pe harta vieții, / ne pictează povești / în surdină. // Cu ochi zâmbitori / ne îndeamnă, / prin marea de lacrimi, / să răzvim printre tainele lumii. // Îi e vocea ca o violină. // E divină! // E Mama!” (MAMA)

Lacrimile, în poemele Viviane Poclid Dehelean, exprimă frumusețea lirică a unor stări sufletești de bucurie sau de tristețe. „Cuvintele din tăcerea singurătății”, spune poeta, „Le prind în picături de ploaie / și-mi fac din ele lacrimi / pentru atunci când nu voi mai putea plânge... (Ecouri...într-un curcubeu). Autoarea stăpânește cu mult har arta de a crea imagini inedite, care surprind plăcut armonia dintre stări afective și reflecții ale rațiunii: „Glasuri înăbușite fremătă / prin tremurul valurilor mării // și-un vis topit într-o lacrimă de înger / se naște-acum pe piscuri de azur // zboară spre infinitul singurătății / în liniștea nopții / către luceafărul iluziei / scrijelit pe stânca cerului.” (Piscuri de azur).

Alteori, „Șoaptele orologiului se pierd / în miez de noapte, / iar ochii-nlăcrimați se-adapă / din izvorul gândului. / Povestea lunii duce mai departe / leagănul stelelor / pe aripile vântului.” (Ispită).

Frumusețea tulburătoare a liricii poetei, o admirăm și în următorul poem: „Un zâmbet printr-o lacrimă ascundem, / iar amintirea unei dimineți de-azur / își face loc în suflet. / Un aer de cristal coboară / prin umbre de petale, / spre treptele singurătății. / Ecouri din adâncuri ne cheamă / în jocul tenebrelor spontane.” (Spontaneitate)

Alături de Lumină și Lacrimi, Credința sporește aspirația poetei spre misterul vieții prin invocarea divinității și a lumii cerești: „Din lacrimi îmi fac / o scară / către Tine, Doamne! / S-ajung în brațele / îngerilor Tăi... / Să-mi dai aripi, / să pot zbura, în zori, / spre azurul nemărginit / al mângâierii Tale!” (Rugă)

Cartea de poeme *Albastru-Infinit*, a poetei Viviana Poclid Dehelean, are harul divin de a crea o nouă lume a frumuseții sufletești.

A fost tradusă în limba franceză și lansată la Universitatea Sorbona din Paris (19 martie 2018); publicată în ediție bilingvă, română-sârbă, și lansată la Târgul Internațional de Carte de la Novi Sad, Serbia (5 martie 2019); editată în traducere română-germană și lansată la Institutul de Romanistică a Universității din Viena (28 martie 2019); tradusă și publicată în ediție bilingvă, română-engleză, lansată la Colocviul Internațional „EUROPA: centru și margine, cooperare culturală transfrontalieră”, Ediția a VIII-a (24-25 octombrie 2019), Arad-Timișoara.

Prin valoarea excepțională a poemelor din *Albastru-Infinit*, numele poetei Viviana Poclid Dehelean este consacrat în Noua Literatură Contemporană.

Cerul infinit de albastru poartă lumina din ochii și sufletul poetei.